

“मीठे बच्चे— यो अनादि ड्रामा घुमिरहन्छ, टिक-टिक भइरहन्छ, यसमा एउटाको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन, यसलाई यथार्थ बुझेर सदा हर्षित रहनु छ ।”

प्रश्नः— कुन युक्तिद्वारा तिमी सिद्ध गरेर बताउन सक्छौ कि भगवान् आउनुभएको छ ?

उत्तरः— कसैलाई सिधा भन्नु हुँदैन— भगवान् आउनुभएको छ, यसो भन्यौ भने मानिसले हाँसेर उडाइदिन्छन्, टीका-टिप्पणी गर्नेछन् किनकि आजकल आफूलाई भगवान् कहलाउनेवाला धेरै छन्, त्यसैले तिमी युक्तिसँग पहिले दुई बाबाको परिचय देऊ । एक हदको, दोस्रो बेहदको । हदका बाबाबाट हदको वर्सा मिल्छ, अब बेहदको बाबाले बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ, तब बुझ्नेछन् ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ, सृष्टि त यही हो । बाबालाई पनि यहाँ आउनुपर्छ सम्भाउनको लागि । मूलवतनमा त सम्भाउँदैन । स्थूल वतनमा नै सम्भाइन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ बच्चाहरू सबै पतित छन् । कुनै कामका रहेका छैनन् । यस दुनियाँमा दुःख नै दुःख छ । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— अहिले तिमी विषय सागरमा डुबेका छौ । वास्तवमा तिमीहरू क्षीर सागरमा थियौ । विष्णुपुरीलाई क्षीरसागर भनिन्छ । अहिले क्षीरको (दूधको) सागर त यहाँ मिल्न सक्दैन । त्यसैले तलाउ बनाइदिएका छन् । उनीहरू त भन्छन्— दूधका नदीहरू बग्थे, गाईहरू पनि वहाँका फस्टक्लास, प्रसिद्ध हुन्छन् । यहाँ त मनुष्य पनि बिमारी भइरहन्छन्, वहाँ त गाई पनि कहिल्यै बिमारी हुँदैनन् । फस्टक्लास हुन्छन् । जनावर आदि कुनै बिमारी हुँदैनन् । यहाँ र वहाँमा धेरै फरक छ । यो, बाबा नै आएर बताउनुहुन्छ । दुनियाँमा अरू कसैले जान्दैन । तिमीहरू जान्दछौ— यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो, जबकि बाबा आउनुहुन्छ सबैलाई वापस लिएर जान । बाबा भन्नुहुन्छ— जति पनि बच्चाहरू छन् कोही अल्लाहलाई, कोही गडलाई, कोही भगवान्लाई पुकार्छन् । मेरो नाम त धेरै राखिदिएका छन् । राम्रो नराम्रो जे आयो त्यही नाम राखिदिन्छन् । अब तिमी बच्चाहरू जान्दछौ बाबा आउनुभएको छ । दुनियाँले त यो बुझ्न सक्दैन । उनीहरूले नै बुझ्नेछन् जसले ५ हजार वर्ष पहिले बुझेका छन् यसैले गायन छ करोडमा कोही, कोहीमा पनि कोही । म जो हुँ जस्तो हुँ, बच्चाहरूलाई जे सिकाउँछु, त्यो त तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ, अरू कसैले बुझ्न सक्दैन । यो पनि तिमीहरू जान्दछौ हामी कोही साकारसँग पढ्दैनौ । निराकारले पढाउनुहुन्छ । मनुष्य अवश्य अलमलिन्छन्, निराकार त माथि रहनुहुन्छ, उहाँले कसरी पढाउनुहुन्छ ! तिमी निराकार आत्मा पनि माथि रहन्छौ । फेरि यस तखतमा आउँछौ । यो तखत विनाशी छ, आत्मा त अकाल हो । त्यसको कहिल्यै मृत्यु हुँदैन । शरीरको मृत्यु हुन्छ । यो हो चैतन्य तखत । अमृतसरमा पनि अकाल तखत छ नि । त्यो तखत हो काठको । ती बिचराहरूलाई थाहा छैन, अकाल त आत्मा हो, जसलाई कहिल्यै कालले खाँदैन । अकाल मूर्त आत्माले एउटा शरीर छोडेर दोस्रो लिन्छ । त्यसलाई पनि रथ त चाहियो नि । निराकार बाबालाई पनि अवश्य मनुष्य रथ चाहिन्छ किनकि बाबा ज्ञानको सागर, ज्ञानेश्वर हुनुहुन्छ । अब ज्ञानेश्वर नाम त धेरैका छन् । आफूलाई ईश्वर सम्भन्छन् नि । सुनाउँछन् भक्तिका शास्त्रहरूका कुरा । नाम राख्न लगाउँछन् ज्ञानेश्वर अर्थात् ज्ञान दिनेवाला ईश्वर । ऊ त ज्ञानसागर हुनुपर्‍यो । उहाँलाई नै गड फादर भनिन्छ । यहाँ त धेरै भगवान् भएका छन् । जब धेरै ग्लानि हुन्छ, धेरै गरिब हुन्छन्, दुःखी हुन्छन् तब नै बाबा आउनुहुन्छ । बाबालाई भनिन्छ, गरिब निवाज (गरिबलाई दया गर्ने) । आखिर त्यो दिन आउँछ, जब गरिब निवाज बाबा आउनुहुन्छ । बच्चाहरूले पनि जान्दछन्— बाबा आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ । वहाँ त अथाह धन हुन्छ । पैसा कहिल्यै गनिँदैन । यहाँ हिसाब निकाल्छन्, यति अरब-खरब खर्च भयो । वहाँ यो नाम नै हुँदैन, अथाह धन रहन्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा भएको छ— बाबा आउनुभएको छ, हामीलाई आफ्नो घर लिएर जान । बच्चाहरूले आफ्नो घर भुलेका छन् । भक्तिमार्गको धक्का खाइरहन्छन्, यसलाई भनिन्छ रात । भगवान्लाई खोजिरहन्छन्, तर भगवान् कसैसँग मिल्नुहुन्न । अहिले भगवान् आउनुभएको छ, यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ, निश्चय पनि छ । यस्तो होइन, सबैलाई पक्का निश्चय छ । कुनै न कुनै समयमा मायाले भुलाइदिन्छ, तब बाबा भन्नुहुन्छ— आश्चर्यवत् मलाई देख्छन्, मेरो बन्छन्, अरूलाई सुनाउँछन्, अहो माया तिमी कति

जबर्जस्ती छौ जो फेरि पनि भागन्ती गराइदिन्छ्यौ । भागन्ती त धेरै हुन्छन् । फारकती (छोडपत्र) देवन्ती हुन्छन् । फेरि उनीहरूले कहाँ गएर जन्म लिन्छन् ! धेरै हल्का जन्म पाउनेछन् । परीक्षामा फेल हुन्छन् । यो हो मनुष्यबाट देवता बन्ने परीक्षा । बाबा यस्तो त भन्नुहुन्छ— सबै नारायण बन्नेछन् । होइन, जसले राम्ररी पुरुषार्थ गर्नेछन्, उनीहरूले पद पनि राम्रो पाउनेछन् । बाबा सम्भन्नुहुन्छ को राम्रो पुरुषार्थी छन्, जसले अरूलाई पनि मनुष्यबाट देवता बनाउने पुरुषार्थ गराउँछन् अर्थात् बाबाको परिचय दिन्छन् । आजकल विरुद्धमा (अपोजिसनमा) कति मनुष्य आफूलाई नै भगवान् भनिरहन्छन् । तिमीलाई अबला सम्भन्नुछन् । अब उनीहरूलाई कसरी सम्झाउने कि भगवान् आउनुभएको छ भनेर, सिधै कसैलाई भगवान् आउनुभएको छ भन्यौ भने कहिल्यै मान्नेछैनन् यसैले सम्झाउने पनि युक्ति चाहिन्छ । यसरी कहिल्यै कसैलाई भगवान् आउनुभएको छ भनेर भन्नुहुँदैन । उनीहरूलाई सम्झाउनु छ— तपाईंका दुई पिता हुनुहुन्छ । एक हुनुहुन्छ पारलौकिक बेहदको पिता, दोस्रो लौकिक हदको पिता । राम्ररी परिचय दिनुपर्छ, जसद्वारा सम्भन्नुछन् यिनीहरू ठीक भन्छन् । बेहदको बाबाबाट वर्सा कसरी मिल्छ, यो कसैले जान्दैन । वर्सा मिल्छ नै बाबाबाट । अरू कसैले पनि यस्तो भन्दैन— मनुष्यका दुई बाबा हुन्छन् । तिमी सिद्ध गरेर बताउँछौ, हदको लौकिक पिताबाट हदको वर्सा र पारलौकिक बेहद बाबाबाट बेहद अर्थात् नयाँ दुनियाँको वर्सा मिल्छ । नयाँ दुनियाँ हो स्वर्ग, त्यो त जब बाबा आउनुहुन्छ तब नै आएर दिनुहुन्छ । उहाँ बाबा हुनुहुन्छ नै नयाँ सृष्टि रच्नेवाला । बाँकी तिमीहरूले केवल भगवान् आउनुभएको छ, भन्यौ भने मान्ने छैनन्, अरू टीका-टिप्पणी गर्नेछन् । सुन्ने छैनन् । सत्ययुगमा त सम्भन्नुपर्दैन । सम्भन्नु तब पर्छ, जब बाबा आएर शिक्षा दिनुहुन्छ । सुखमा स्मरण कसैले गर्दैन, दुःखमा सबैले गर्छन् । त्यसैले उस पारलौकिक बाबालाई नै दुःखहर्ता सुखकर्ता भनिन्छ । दुःखबाट मुक्त गरेर गाइड बनेर फेरि लिएर जानुहुन्छ आफ्नो घर स्वीट होममा । त्यसलाई स्वीट साइलेन्स होम भनिन्छ । वहाँ हामी कसरी जानेछौं, यो कसैले पनि जान्दैनन् । न रचना, न रचयिताको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछन् । तिमी जान्दछौ— हामीलाई बाबा निर्वाणधाम लिएर जानको लागि आउनुभएको छ । सबै आत्माहरूलाई लिएर जानुहुन्छ । एउटालाई पनि छोड्नुहुन्न । त्यो हो आत्माहरूको घर, यो हो शरीरको घर । त्यसैले पहिले-पहिले बाबाको परिचय दिनुपर्छ । उहाँ निराकार बाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई परमपिता पनि भनिन्छ । परमपिता अक्षर ठीक छ र मीठो छ । केवल भगवान्, ईश्वर भन्नाले वर्साको भासना आउँदैन । तिमीले परमपितालाई याद गर्नु भने वर्सा मिल्छ । बाबा हुनुहुन्छ नि । यो पनि बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ सत्ययुग हो सुखधाम । स्वर्गलाई शान्तिधाम भनिदैन । शान्तिधाम जहाँ आत्माहरू रहन्छन् । यो बिलकुल पक्का गराइदेऊ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीलाई यो वेद-शास्त्र आदि पढ्नाले केही पनि प्राप्त हुँदैन । शास्त्र पढ्छौ नै भगवान्लाई पाउनका लागि र भगवान् भन्नुहुन्छ— म शास्त्र पढेको कारणले कसैसँग पनि मिल्दैन । मलाई यहाँ बोलाउँछन् नै आएर यस पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनुहोस् भनेर । यो कुरा कसैले बुझ्दैनन्, पत्थरबुद्धि छन् नि । स्कुलमा बच्चाहरूले पढेनन् भने भन्छन् नि— तिमी त पत्थरबुद्धि हो । सत्ययुगमा यस्तो भनिदैन । पारसबुद्धि बनाउनेवाला हुनुहुन्छ नै परमपिता बेहदको बाबा । अहिले तिमीहरूको बुद्धि छ पारस किनकि तिमीहरू बाबाको साथमा छौ । फेरि सत्ययुगमा एक जन्ममा पनि थोरै फरक अवश्य पर्दछ । १२५० वर्षमा कला कम हुन्छ । सेकेण्ड बाइ सेकेण्ड १२५० वर्षमा कला कम हुँदै जान्छन् । तिमीहरूको जीवन अहिले एकदम परफेक्ट बन्दछ जब तिमी बाबाजस्तै ज्ञानको सागर, सुख-शान्तिको सागर बन्दछौ । सबै वर्सा लिन्छौ । बाबा आउनुहुन्छ नै वर्सा दिन । पहिले-पहिले तिमी शान्तिधाममा जान्छौ, फेरि सुखधाममा जान्छौ । शान्तिधाममा त छ नै शान्ति । फेरि सुखधाममा वहाँ अशान्तिको थोरै पनि कुरा हुँदैन । फेरि तल उत्रिनुपर्ने हुन्छ । मिनेट-मिनेटमा तिमीहरूको उतराई हुन्छ । नयाँ दुनियाँबाट पुरानो हुँदै जान्छ । त्यसैले बाबाले भन्नुभएको थियो हिसाब निकाल, ५ हजार वर्षमा यति मास, यति घण्टा... तब मनुष्य आश्चर्य खानेछन् । यो हिसाब त पूरा बताउनुभएको छ । एक्युरेट हिसाब लेख्नुपर्छ, यसमा थोरै पनि फरक पर्न मिल्दैन । मिनेट-मिनेटमा टिक-टिक भइरहन्छ । सारा रिल रिपिट हुन्छ, फिर्दा-फिर्दै रोल हुँदै जान्छ फेरि त्यही रिपिट हुनेछ ।

यो विशाल रोल धेरै आश्चर्यजनक छ । यसको नाप आदि गर्न सकिदैन । सारा दुनियाँमा जति पार्ट चल्छ, टिक-टिक भइरहन्छ । एउटा सेकेन्ड अर्कोसँग मिल्दैन । यो चक्र फेरिड नै रहन्छ । त्यहाँ हुन्छ हदको ड्रामा, यो हो बेहदको ड्रामा । पहिले तिमीहरू केही पनि जान्दैनथ्यौ— यो अविनाशी ड्रामा हो । बनीबनाइ बनिरहेको छ... जो हुनु छ त्यही हुन्छ । नयाँ कुरा छैन । अनेक पटक सेकेण्ड सेकेण्डमा यो ड्रामा रिपिट हुँदै आएको छ । अरू कसैले यो कुरा सम्झाउन सक्दैन । पहिले-पहिले त बाबाको परिचय दिनु छ, बेहदको बाबाले बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ । उहाँको एउटै नाम हो शिव । बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै तब जब अति धर्म ग्लानि हुन्छ, यसलाई भनिन्छ घोर कलियुग । यहाँ धेरै दुःख छ । कति छन्, जसले भन्छन् यस्तो घोर कलियुगमा पवित्र कसरी रहन सकिन्छ ! तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन, पावन बनाउनेवाला को हुनुहुन्छ ? बाबा नै संगममा आएर पवित्र दुनियाँ स्थापन गर्नुहुन्छ । वहाँ स्त्री-पुरुष दुवै पवित्र रहन्छन् । यहाँ दुवै अपवित्र छन् । यो हो नै अपवित्र दुनियाँ । त्यो हो नै पवित्र दुनियाँ— स्वर्ग, हेविन । यो हो दोजक, नर्क, हेल । तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । सम्झाउनमा पनि मेहनत छ । गरिबले भट्ट सम्झन्छन् । दिन-प्रतिदिन वृद्धि हुँदै जान्छ, फेरि भवन पनि यति ठूलो हुनुपर्छ । यति बच्चाहरू आउनेछन् किनकि बाबा त अब कहीं जानुहुन्न । पहिले त कसैले केही नभनिकन बाबा आफैँ नै जानुहुन्थ्यो । अहिले त बच्चाहरू यहाँ आइरहन्छन् । ठण्डामा पनि आउनुपर्छ । कार्यक्रम (प्रोग्राम) बनाउनुपर्छ । फलानो-फलानो समयमा आउनु, तब भीड हुँदैन । सबै एकै समयमा त आउन सक्दैनन् । बच्चाहरूको वृद्धि भइरहन्छ । यहाँ बच्चाहरूले साना-साना भवन (मकान) बनाउँछन्, वहाँ त धेरै महल मिल्नेछन् । यो त तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— पैसा सबै माटोमा मिल्नेछ । धेरैले यसो पनि गर्छन्— खाडल खनेर भित्र राख्छन् । फेरि कि त चोरले लिएर जान्छ कि खाडलमा भित्रै रहिरहन्छ, फेरि खेती खन्ने समयमा धन निस्कन्छ । अब विनाश हुनेछ, सबै दबेर जानेछ । फेरि वहाँ सबै कुरा नयाँ मिल्नेछ । धेरै यस्ता राजाहरूको किल्ला छन् जहाँ धेरै सामान दबेको छ । ठूला-ठूला हीरा पनि निस्किएर आउँछन् त्यसैले हजारौं-लाखौंको आम्दानी हुन जान्छ । यस्तो होइन— तिमी स्वर्गमा खनेर यसरी कुनै हीरा आदि निकाल्छौ । होइन, वहाँ त हर चीजका खानी आदि सबै नयाँ अनि भरपूर हुनेछन् । यहाँ बाँजो जमिन छ त्यसैले तागतै छैन । बीज त रोप्छन् त्यसमा दम बँचेको छैन । किचडा, अशुद्ध चीज लगाउँछन् । वहाँ त अशुद्ध चीजको कुनै नाम हुँदैन । सबै कुरा नयाँ हुन्छ । बच्चीहरू स्वर्गको साक्षात्कार पनि गरेर आउँछन् । वहाँको सुन्दरता नै प्राकृतिक हुन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू त्यस दुनियाँमा जाने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अहिले नै बाबासमान सम्पूर्ण (परफेक्ट) बनेर वर्सा लिनु छ । बाबाको सबै शिक्षालाई स्वयंमा धारणा गरेर उहाँसमान ज्ञानको सागर, शान्ति-सुखको सागर बन्नु छ ।
- २) बुद्धिलाई पारस बनाउनका लागि पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दिनु छ । निश्चयबुद्धि बनेर मनुष्यबाट देवता बन्ने परीक्षा पास गर्नु छ ।

वरदानः— अकल्याणको संकल्पलाई समाप्त गरेर अपकारीहरूमाथि उपकार गर्ने ज्ञानी आत्मा भव

कसैले तिम्रो सधैं ग्लानि गरोस्, अकल्याण गरोस्, गाली देओस्— फेरि पनि त्यसप्रति मनमा घृणा भाव नआओस्, अपकारीमा पनि उपकार— यही ज्ञानी आत्माको कर्तव्य हो । जसरी तिमी बच्चाहरूले बाबालाई ६३ जन्म गाली दियो फेरि पनि बाबाले कल्याणकारी दृष्टिद्वारा देख्नुभयो, त्यसैले बाबालाई अनुसरण गर (फलो फादर) । ज्ञानी आत्माको अर्थ हो नै सबैप्रति कल्याणको भावना । अकल्याण संकल्प मात्रमा पनि नहोस् ।

स्लोगनः— मनमनाभवको स्थितिमा स्थित रह्यौ भने अरूका मनको भावलाई जान्नेछौ ।